

HỒI 4

ĐỊA MẠCH LINH TOÀN

Đông Phương Huệ xoa tay tươi cười, nói:

- Chí ca! Hãy xem kia kìa!

Đằng kia, bốn trảng hán kê vai vào cán kiệu, đứng lên đi được mấy bước, bỗng cán kiệu kêu răng rắc, chiếc kiệu đã bị gãy đổ nhào xuống đất.

Thế Điệp Lý Vân Hương vừa kinh ngạc vừa sượng sùng, bước ra khỏi kiệu, đảo mắt nhìn bốn bên.

Hoàng Thượng Chí thích thú, cười ra tiếng, nghĩ:

- Tên ăn xin Đông Phương Huệ thật là liếng khí, té ra trước khi rời kiệu hắn đã dùng mảnh lối phá rồi kiệu mà mình chẳng hay.

Đông Phương Huệ cũng không nhin cười được, reo lên:

- Hay quá!

Tiếng reo của tiểu ăn xin khiến Thế Điệp Lý Vân Hương liền quay lại nhìn về phía hai chàng đang nấp.

Hoàng Thượng Chí nói nhỏ:

- Bậy nào, sao lớn tiếng thế?

Đông Phương Huệ thúc nhẹ cùi chỏ vào mình Thượng Chí nói:

- Chí ca! Anh hãy chạy lẹ đi, để tôi đối phó với chúng nó cho.

Hoàng Thượng Chí nói:

- Sao lại phải chạy!

Tiểu ăn xin đáp:

- Cứ chạy đi là được!

Hoàng Thượng Chí lắc đầu, nói:

- Không! Anh không chạy đâu!

Đông Phương Huệ quay lại, hỏi:

- Chí ca không chạy à?

Hoàng Thượng Chí gật đầu:

- Không! Ta không bỏ hiền đệ ở lại một mình được.

Đông Phương Huệ cười hả hả, vỗ vai Thượng Chí rồi nói:

- Lăn thẩn quá! Sư huynh cứ việc chạy trước, tôi sẽ đuổi theo sau!

Hoàng Thượng Chí vẫn khư khư:

- Tôi không chạy!

Đông Phương Huệ nói:

- Sư huynh phải biết lợi hại chứ!

Thượng Chí hỏi:

- Lợi hại cái gì?

Tiểu ăn xin mỉm cười giải thích:

- Con Thế Điệp Lý Vân Hương này là đường chủ của Thiên Tê Giáo, võ công rất giỏi. Sư huynh xem nàng đến xứ này mà chỉ đem theo hai tỳ nữ và bốn Hán tử khiêng kiệu thì đủ hiểu nàng không phải là kẻ tầm thường, và dĩ nhiên bộ hạ của nàng kẻ nào võ công cũng cừ khôi, với anh thì chẳng ứng phó được người nào cả, vậy anh ở đây làm tôi thêm bận bịu phân tâm mà thôi!

Hoàng Thượng Chí cả thẹn, mặt đỏ bừng, suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Sư đệ có thể ứng phó được hết với chúng không.

Đông Phương Huệ cười, nói:

- Việc đó chưa biết được, để mặc tôi lo, sư huynh cứ theo ngách đá này đi thẳng vào rừng! Tôi sẽ dụ chúng đến hướng khác!

Thế Điệp Lý Vân Hương đã từ từ tiến về tảng đá, chỗ hai chàng đang ẩn.

Đông Phương Huệ giục gã:

- Mau lên! Chần chờ mãi thì không kịp đó!

Hoàng Thượng Chí phốc xuống khỏi tảng đá, men theo chỗ khuất chạy vội vào rừng.

Tiểu ăn xin Đông Phương Huệ nhảy vút xuống khỏi tảng đá, cười ha hả, tiếng về phía Lý Vân Hương.

Vẻ mặt lạnh lùng, hai hàng mi xéo ngược, Thể Điệp Lý Vân Hương từ từ đi đến, chỉ còn cách Đông Phương Huệ hai trượng thì dừng lại.

Lý Vân Hương thấy người cười chế nhạo mình lại là tên ăn mày trẻ tuổi, liền nổi giận thét hỏi:

- Tiểu tử kia, sao người dám hỗn láo với đại nương nương!

Đông Phương Huệ cau mày nói:

- Cái gì ? Ai hỗn láo?

Ly Vân Hương quát mắt hỏi:

- Phải chăng người đã phá kiệu của ta?

Tiểu ăn xin không đáp, cười ngất nghèo như một người say.

Thể Điệp Lý Vân Hương thét lớn:

- Tiểu tử! Có phải người đã phá kiệu ta không?

Đông Phương Huệ nghiêng mình hỏi:

- Người có quyền gì dám bảo ta phá kiệu? Ăn nói phải thận trọng chứ?

Lý Vân Hương cười gằn, hỏi:

- Quyền gì rồi người sẽ biết, người ngồi trong kiệu, đâu rồi?

Tiểu ăn xin tròn xoe đôi mắt tỏ vẻ ngạc nhiên, hỏi lại:

- Cái gì? Người trong kiệu là nam hay nữ?

Lý Vân Hương nói:

- Nam hay nữ tất người biết rồi cần gì hỏi nữa!

Đông Phương Huệ lại cười khanh khách, nói:

- Ô hay! Chuyện của người làm sao ta biết được. Sao người không hỏi bọn bộ hạ mà lại theo truy vấn ta?

Vẻ mặt của Thể Điệp Lý Vân Hương đằng đằng sát khí, lạnh lùng hỏi:

- Người biết ta là ai không?

Đông Phương Huệ lắc đầu nói:

- Ô! Ta biết người làm chi? Hơn nữa ta là một kẻ ăn xin phiêu bạt khắp nơi không giao thiệp với đàn bà con gái bao giờ!

Thể Điệp Lý Vân Hương gằn giọng nói:

- Người muốn chết hay muốn sống?

Đông Phương Huệ làm ra vẻ ngờ nghệch hỏi:

- Người hỏi ta như thế có dụng ý gì?

Lý Vân Hương nói:

- Nếu người muốn sống thì phải chỉ thằng nhỏ trong kiệu lúc này đi đâu, nếu muốn chết thì...

Tiểu ăn xin chận hỏi:

- Thì sao?

Thế Điệp Lý Vân Hương gật đầu, đáp:

- Thì bốn đường chủ liền đập người chết ngay!

Đông Phương Huệ cúi đầu ngẫm nghĩ, trông dáng điệu chàng nửa như thật thà khờ khạo, nửa như tinh quái khô hài, một lúc sau ngẩng đầu lên nói:

- Tôi muốn chết!

Thế Điệp Lý Vân Hương ngăn người vì câu nói của Tiểu ăn xin nằng gằn giọng nói từng tiếng:

- Người muốn chết?

Đông Phương Huệ gật đầu thản nhiên đáp:

- Vâng! Tôi làm nghề ăn xin đã chán rồi, không muốn kéo lê những ngày khổ sở này nữa!

Nói xong Tiểu ăn xin lại cất tiếng cười khanh khách.

Thế Điệp Lý Vân Hương biết tên ăn xin này cố chọc tức mình cơn giận nổi lên chỉ muốn kết liễu tên tiểu tử ngỗ nghịch, nàng lạnh lùng nói:

- Muốn chết thì dễ lắm! Nhưng ta không cho người chết dễ dàng đâu, ta cho người từ từ nhận lấy cái chết một cách kinh khủng.

Lý Vân Hương quay lại vẫy hai nữ tì, nói:

- Bắt sống nó cho ta!

Hai nữ tì nghe xong đồng phi vút đến, mỗi người mỗi bên, cùng nhất loạt xông vào vờn tay chụp Tiểu ăn xin.

Đông Phương Huệ khỏa tay lia lịa nói:

- Hảo hán không đánh với đàn bà!

Vừa nói dứt, thân hình chàng đã nhảy ra xa một trượng, thân pháp vô cùng nhanh nhẹn.

Hai nữ tì giật mình, tròn xoe đôi mắt nhìn Tiểu ăn xin. Thể Điệp Lý Vân Hương cũng đánh thoát một cái, thầm nghĩ:

- Xem bộ tên này cũng không phải kẻ tầm thường gì!

Hai nữ tì ngăn người một chút, liền tung mình đuổi theo, tay vung chưởng, tay xòe năm ngón vừa đánh vừa chộp vào người Đông Phương Huệ.

Tiểu ăn xin hừ một tiếng, vung hai tay lên, hai tỳ nữ xông vào gần đến bên mình địch thủ thì bỗng dừng ngã khụy xuống, nằm bất động.

Thể Điệp Lý Vân Hương thất sắc, thầm nói:

- Công lực của tên tiểu tử này quá cao siêu, xem gương mặt non chẹt thế mà đã dùng được tuyệt kỹ Cách Không Điểm Huyết trong chớp mắt đã điểm ngã hai tỳ nữ của ta!

Một tiếng hét như sấm vang lên, bốn bóng người phi vút đến, nhảy vút lên, bốn luồng chưởng phong ào ào ập đến bao trùm Tiểu ăn xin.

Bốn bóng người đó chính là bốn gã hán tử khiêng kiệu của Lý Vân Hương đường chủ Thiên Tề Giáo.

Đông Phương Huệ cười khanh khách nói:

- Thế mới đúng chứ! Cùng là Nam tử chúng ta đùa với nhau một chút có hay hơn không?

Dứt lời, song chưởng của chàng đã vung lên, một luồng kinh lực cuộn cuộn như sóng cả đại dương cả đại dương đánh bật ra.

Bùng! Bùng hai tiếng động chát tai, bụi đá bay tung mù mịt. Bốn tráng Hán đều bị đánh bật trở lại ba thước.

Thể Điệp Lý Vân Hương hướng về phía bốn tráng Hán khoác tay nói:

- Các người lui ra!

Bốn tráng hán vừa phủi đất cát vừa lui ra, nhưng tám con mắt vẫn gườm gườm Đông Phương Huệ.

Lý Vân Hương hỏi Tiểu ăn xin:

- Tiểu tử! Người hãy nói rõ sư môn của người!

Đông Phương Huệ lắc đầu:

- Ta không có sư môn!

Thế Điệp Lý Vân Hương gần giọng hỏi tiếp:

- Người thuộc chi nào, đời nào của Cái Bang?

Đông Phương Huệ cười ha hả, nói:

- Ta là một Du Cái!

Lý Vân Hương ngờ ngợ:

- Du Cái?

Đông Phương Huệ gật đầu nói:

- Không sai!

Thế Điệp Lý Vân Hương ngấm nghĩ một lúc rồi hỏi:

- Du Cái là gì mà từ trước đến nay ta chưa từng nghe qua?

Đông Phương Huệ đầu vẻ tự cao nói:

- Du Cái cũng như Du Hồn, là kẻ chuyên đi đến Đông rồi lại vượt về Tây, nay đây mai đó, vô chi vô phái, chẳng có nhà có cửa!

Lý Vân Hương nói:

- Người đi như thế để tìm chết à?

Đông Phương Huệ tỏ vẻ bức mình, đáp:

- Ta đã nói rồi là ta không muốn sống nữa, tiếc thay...

Thế Điệp Lý Vân Hương ngắt ngang:

- Tiếc cái gì?

Đông Phương Huệ nói:

- Tiếc là người không xứng cho Tiểu ăn xin này chết được.

Lý Vân Hương tức đến muốn đứt gân máu, toàn thân rung động. Từ xưa đến nay ai cũng nghe đến Đường chủ của Thiên Tê Giáo đều khiếp phục, chưa ai dám có thái độ khinh nhờn như Tiểu ăn xin.

Lý Vân Hương thét lên một tiếng, hỏi:

- Bốn đường chủ sẽ đập nát người.

Dứt lời, thân hình uyển chuyển của Thể Điệp Lý Vân Hương nhảy vút vào, đôi bàn tay mềm mại vung lên, tay chụp vai mặt và tay bắt tay trái của Đông Phương Huệ. Hai thể chụp bắt của nàng xuất ra nhanh như chớp, biến ảo vô thường, đôi tay múa loang loáng trông như hàng mấy chục cánh tay cùng lúc bao chặt lấy Tiểu ăn xin.

Đông Phương Huệ giật mình, vội lách sang bên tránh né. Nhưng chàng đã chậm một chút vai mặt đã bị Lý Vân Hương chụp trúng.

Thể Điệp vẫn còn sát khí, cười lạnh lùng rồi nói:

- Tiểu tử! Bốn Đường chủ có xứng để siêu độ người không?

Đông Phương Huệ thản nhiên đáp:

- Không xứng!

Lý Vân Hương gần giọng nói:

- Người dám nói thêm một tiếng nữa, ta sẽ bóp nát xương vai của người ngay!

Tuy bị đối phương kiềm chế ở vai, nhưng Đông Phương Huệ mặc kệ, nói:

- Không xứng!

Năm ngón tay đang nắm vai Tiểu ăn xin của Thể Điệp Lý Vân Hương tăng thêm lực vào, nàng ác tâm định bóp nát xương vai của đối phương. Nhưng một sự thể trái ngược, năm ngón như móc sắt bóp mạnh, Lý Vân Hương cảm thấy như mình bóp nắm bông mềm nhún, không gặp sức kháng cự nào.

Thể Điệp Lý Vân Hương giật mình, thầm nói:

- Đây là cái lối nội công gì kia?...

Nàng đang ngờ ngẩn thì Đông Phương Huệ như cá chép, khẽ lắc mình một cái đã thoát khỏi tay đối phương, nhảy lui ra một trượng, cất tiếng cười ha hả rồi nói:

- Lý Vân Hương! Gái gì mà không biết xấu, thất ngôn rồi đấy!

Nói xong, Đông Phương Huệ liền búng mình nhảy vút vào rừng, bóng dáng thấp thoáng, trong chốc lát đã khuất dạng.

Vẻ mặt của Thể Điệp Lý Vân Hương biến thành trắng nhợt. Nàng không ngờ mình bị mắc lừa tên Tiểu ăn xin, chiếc kiệu cũng bị gãy nát, cơn giận đã đến tột độ.

Lý Vân Hương hướng về phía rừng già lẩm bẩm:

- Đồ tiểu quỷ, có ngày ta sẽ bóc gân lột da người!

Nàng giận dữ, bước đến giải huyết cho hai tỳ nữ rồi quay mình bỏ chạy. Bốn tráng Hán và tỳ nữ mới tỉnh cũng phi theo.

Quang cảnh vùng Quỉ Bảo lại trở nên quanh quẽ rừng rợn. Tiếng sóng nước vỗ lách chách đều đều vào những mếp đá hai bên bờ sông, tiếng gió vù vù rít qua rừng già, hòa hợp với tiếng sóng biển đập lên ghềnh đá từ xa vang lại, tạo thành một điệu nhạc u buồn, huyền hoặc.

Về phần Đông Phương Huệ vì muốn gặp Hoàng Thượng Chí người bạn mới kết giao, nên chàng không muốn đấu dây dưa với Thể Điệp Ly Vân Hương, chỉ cốt chọc vị đường chủ Thiên Tề Giáo một lúc cho vui thôi. Vì thế sau khi tung mình phi vút vào rừng, nhưng không thấy bọn Lý Vân Hương đuổi theo, chàng vòng trở lại chỗ giao hẹn với Hoàng Thượng Chí.

Đông Phương Huệ, đến nơi hẹn, đảo mắt nhìn quanh, nhưng chẳng thấy sư huynh của mình đâu cả, mỉm cười nghĩ.

- Chắc Chí ca núp đâu đây để chọc ta đây!

Đông Phương Huệ phi vun vút tìm quanh vùng một lúc, không thấy người bạn mới kết giao đâu cả, lòng bắt đầu lo lắng. Chàng đứng im lặng lặng tai nghe ngóng, tuyệt nhiên không có một tiếng chân đi, không một tiếng lá khô sột soạt.

Đông Phương Huệ thấy kỳ lạ, đã hẹn nhau tại đây sao Chí ca lại đi đâu mất.

Tiểu ăn xin Đông Phương Huệ lo lắng, cất tiếng kêu không ngớt:

- Chí ca! Chí ca!...

Nhưng ngoài tiếng dội rền vang “Chí ca! Chí ca!...” nhái lại thì không có một tiếng nào đáp cả.

Đông Phương Huệ trầm nghĩ:

- Không chừng sư huynh ta đã ra khỏi rừng đi luôn rồi.

Kế đó chàng quay mình lại, tung mình đuổi theo.

oOo

Nói lại Hoàng Thượng Chí chạy bay vào rừng, lòng càng nghĩ càng thấy hổ thẹn.

Chàng nghĩ:

- Ta cũng là một trượng phu nam tử như ai, mà gặp phải nguy biến lại phải cho người bảo vệ, còn mình lại co giò chạy trước!...

Giòng máu nóng rần rần chạy khắp người, khí khái nam nhi nổi dậy, Hoàng Thượng Chí nghĩ tiếp:

- Ta phải quyết tâm tìm thầy học võ, nếu không có võ công tuyệt giỏi thì chẳng bao giờ gặp lại sư đệ Đông Phương Huệ nữa.

Vì nghĩ như thế nên Hoàng Thượng Chí không đi về phía Phương Huệ chỉ dẫn, mà quặt lại đi về hướng Đông.

Hoàng Thượng Chí cứ lầm lũi đi, mà không biết mình, đến đâu.

Rừng cây càng lúc càng rậm rạp, bóng cây, tàng cây che kín cả ánh mặt trời không có một chút ánh sáng xuyên qua. Hoàng Thượng Chí vẫn cất bước đều đều trong rừng già thâm u, cõi lòng se thắt. Chàng cứ đi, đi mãi...

Một lát sau, Hoàng Thượng Chí thấy đường rừng tối dần, không còn định hướng được, cũng chẳng thấy lối đi. Chàng bước khắp khếnh, vấp vào thân cây mặt sưng vù, áo quần bị gai cào rách tả tơi tay chân rướm máu từng đường.

Hoàng Thượng Chí cảm thấy hối hận, đang khi không lại đâm sầm vào rừng già rậm rạp. Nhưng sự hối tiếc của chàng cũng chẳng ích gì, vì rừng cây dày đặc tối om không biết đâu mà tìm đường ra!

Những tiếng côn trùng rả rích, tiếng rấn hút gió rợn người, tiếng cây rừng chuyển động. Từng thứ âm thanh ấy cứ thi nhau lọt vào tai Hoàng Thượng Chí không ngừng.

Chàng thất vọng, thầm nói:

- Thế là hết! Hoàng Thượng Chí này phải bỏ mạng nơi đây rồi! Trước sau gì ta cũng làm mồi ngon cho thú dữ!

Tuy nghĩ thế nhưng chàng vẫn mò mẫm bước chân tiến thẳng phía trước.

Bụng đói cồn cào, mệt nhọc, thêm vào cả mình chàng bị cây gai cào móc đến xé thịt máu chảy, đau nhức vô cùng, khiến chàng đi mỗi lúc một chậm dần. Toàn thân rã rượi, cổ khô, bụng đói, Hoàng Thượng Chí không còn cất bước được nữa, ngã khụy xuống, nhưng vẫn rần sức tàn bò lết như một kẻ tật nguyên trí chàng lần lần mò hồ không còn suy nghĩ gì được nữa cả...

Không biết qua bao lâu, Hoàng Thượng Chí cảm thấy một cái gì lạnh thấm nhập vào cơ thể. Chàng rùng mình mở mắt ra, thấy mình đang nằm mé hồ nước nửa thân người chẳng biết đã ngâm xuống nước tận khi nào.

Hoàng Thượng Chí mừng rỡ, bò đến gục đầu uống nước ừng ực. Đã khát rồi, chàng bò lui trở lại, nằm thở hổn hển.

Thượng Chí giật mình nghĩ:

- May quá! Nếu mình bò thêm đi nữa thì đã chết trước khi tỉnh lại rồi!

Nhờ uống được bụng nước mát lạnh, thần trí và sức lực của chàng đã hồi lại đôi chút.

Hoàng Thượng Chí thầm nghĩ:

- Không ly! Chẳng lẽ mình đã ra khỏi rừng già rùng rợn rồi sao?

Chàng đứng lên quan sát chung quanh.

Rải rác quanh hồ, một khoảng rộng hơn một mẫu chỉ có vài cây có gai nho nhỏ. Chính giữa là một hồ nhỏ độ năm trượng vuông. Phía xa xa kia là rừng già thâm u đen tối.

Hoàng Thượng Chí chẳng biết tại sao giờ mình đã hết đói và cũng chẳng còn đau nhức gì nữa. Chàng lấy làm lạ, cúi người xuống xem xét, những vết thương ở chỗ ngâm nước da thịt đã lành lại như xưa. Hoàng Thượng Chí giật mình, đảo mắt nhìn quanh như tìm kiếm nguyên nhân sự lạ lùng đó.

Thốt nhiên ánh mắt chàng chạm vào một tảng đá vuông ở bên mình. Chàng thấy trên đó có viết mấy chữ:

“Địa Mạch Linh Toàn, Thoát Chi Đối Cốt”.

Chàng lẩm bẩm đọc kỹ mấy chữ đó, rồi như đã tìm ra được điều giải đáp, chàng tự nhủ:

- Đúng rồi! Hồ nước này chắc là Địa Mạch Linh Toàn không sai. Hèn chi những thương tích ở trên mình ta khi bị nước thấm vào liền được phục hồi như xưa. Ta khoan lo đến việc tìm lối thoát ra khỏi khu rừng này đã, mà nên thử xem cái hồ nước này linh nghiệm dường nào.

Nghĩ như vậy Hoàng Thượng Chí liền phóng mình nhảy vào trong hồ, chàng cảm thấy như nằm trên một tảng băng. Nước trong hồ lạnh buốt Hoàng Thượng Chí chịu không được phải nghiêng chặt hàm răng cho khỏi run.

Cả thân mình chàng đều ngập vào trong nước, chỉ ló đầu ra ngoài mà thôi.

Ngâm thân mình trong nước hồ một lúc. Hoàng Thượng Chí cảm thấy thân thể đỡ mệt nhọc, tinh thần bắt đầu bớt căng thẳng, thì chuyện dĩ vãng của chàng lại nổi lên trong trí.

Chàng nghĩ mấy trăm bộ xương khô ở Hoàng trang, đó đúng là nhà của chàng.

Sau khi sư thúc Độc Long Thủ Trương Thông nói thân thế của mình rồi liền tự tuyệt. Tại sao như vậy?

Hung thủ hạ sát cả hai nhà Hoàng và Trương phải chăng là Quỷ Bảo Chủ Nhân. Vì trên vách phòng khách nhà ta có dấu hiệu Huyết Sọ, đúng là dấu hiệu của Quỷ Bảo Chủ Nhân! Nếu đúng như vậy thì mục đích của hung thủ là gì? Hoàn toàn bí mật!

Sư thúc Độc Long Thủ Trương Thông tại sao không cho mình báo gia thù? Có phải chăng sư thúc ta đã biết được kẻ thù là ai rồi? Mà tại sao ông lại không tiết lộ tên kẻ thâm thù cho ta rõ? Đồng thời ông lại không cho mình mai táng hài cốt gia quyến? Tại sao như vậy? Bí mật!

Sư thúc ta đã bỏ con mà cứu lấy mạng ta, nuôi dưỡng cho nên người, trong suốt thời gian mười lăm năm sống bên ông, ông chỉ truyền luyện cho ta cái thuật hô hấp điều nguyên mà thôi. Ngoài ra lại không chịu truyền dạy cho ta lấy một chiêu, nửa thức, nói là vì vướng lời thề, mà lời thề ấy là cái gì? Bí mật vẫn hoàn toàn là bí mật! Chàng tự hỏi mà không sao đáp được.

Hoàng Thượng Chí nghĩ đến tình trạng khủng bố mà chàng được thấy ở Quỷ Bảo. Thật là một thảm trạng kinh hồn, một sự giết chóc ghê gớm mà chàng được mục kích.

Còn Bái đệ tiểu ăn xin Đông Phương Huệ mà mình mới kết giao đó, không biết có ngày nào gặp lại được nó không.

Còn đang miên man trong bao nhiêu điều thắc mắc.

Đột nhiên Hoàng Thượng Chí cảm thấy quanh mình có một sức nóng rất khó chịu, nước hồ không những đã hết lạnh như băng mà lại biến thành một sức nóng không ngừng.

Tự nhiên tim chàng đập mạnh liên hồi, Hoàng Thượng Chí hoảng hốt nghĩ:

“Hay là hồ nước này có chất độc. Không còn nghi ngờ gì nữa. Quả là ta đã bị trúng độc rồi.”

Không suy nghĩ gì nữa cả, Hoàng Thượng Chí liền leo ra khỏi hồ nước nóng đó ngay, nhưng sức nóng không ngừng đó như bám lấy châu thân chàng, càng lúc càng kịch liệt, như là lửa đốt thân thể chàng vậy. Hơi nóng đó dần dần lan đến tận tim.

Cảm giác được điều ấy, Hoàng Thượng Chí như muốn điên lên vậy. Chàng chịu không nổi sức nóng của luồng nhiệt ấy nên lăn lộn ở bên hồ một lúc rồi bất tỉnh.

Chàng nằm bên hồ không biết bao nhiêu lâu. Đến khi tỉnh dậy chàng cảm thấy cả thân mình đều khỏe khoắn, nổi đau đớn lúc nãy hành hạ chàng giờ đã tiêu tan đâu mất.

Chàng hoài nghi, tự hỏi:

- Hay là ta đã thoát chi đỗi cốt rồi chăng?

Chàng liền đứng lên, đưa mắt nhìn quanh, nhận thấy cảnh vật chung quanh chàng tươi sáng lên. Đôi mắt chàng có thể thấy xa đến ngoài trăm trượng.

Hoàng Thượng Chí rất mừng rỡ khi biết được mình có thể thấy rõ các vật trong đêm tối, như vậy đối với chàng, giờ đây, việc đi ra khỏi rừng cây này không còn là vấn đề khó khăn nữa.

Chàng đưa mắt nhìn kỹ bốn phía, thấy ở ngoài mấy trượng, bên một gốc cây cổ thụ, có một lão nhân râu tóc đều trắng toát, cả đôi mày cũng mang một màu trắng bạc, đang ngồi khoanh gối nơi đó.

Hoàng Thượng Chí rất mừng, chàng không ngờ nơi cánh rừng hoang vu này lại còn có người khác.

Chàng liền tung người nhảy lại phía lão nhân đó.

Với cái tung người đó, chàng cảm thấy thân mình chàng nhẹ như chim; chàng chỉ nhảy có một cái mà thiếu chút nữa đã va vào mình lão nhân đó. Chàng giựt mình đánh thót.

Hoàng Thượng Chí thấy như vậy liền hiểu ngay đó là kết quả của Địa Mạch Linh Toàn. Chàng vội lui người lại ba bước, cung kính cúi mình thi lễ rồi nói:

- Vãn bối đi lạc đường đến đây, dám mong lão tiên bối chỉ dẫn hộ lối ra cho vãn bối, thật muôn vàn cảm tạ.

Nói xong chàng cung kính chờ câu trả lời, nhưng đợi mãi không thấy lão nhân nói gì cả, chàng liền lập lại câu nói một lần nữa, nhưng cũng không thấy lão nhân ấy thốt lấy một lời.

Chàng cho rằng tại chàng nói nhỏ, nên chàng liền lập lại một lần nữa lời nói trên. Lần này Hoàng Thượng Chí nói rất to nhưng vẫn không thấy có đáp ứng gì cả.

Bất giác chàng nổi da gà khắp mình, một hơi lạnh luồn vào châu thân khiến chàng run mình một cái, lòng đầy sợ hãi.

Chàng định thần nhìn kỹ vào lão nhân, thì thấy sắc da đã khô héo, như chỉ còn lại một dàn xương cốt mà thôi. Hiển nhiên đó chỉ là một xác chết.

Qua một lúc, Hoàng Thượng Chí mới lẩm bẩm nói:

- Điều này đâu có gì lạ lùng đáng thắc mắc. Nếu mình không đi ra khỏi khu rừng này được thì sẽ cùng chung một hoàn cảnh như lão nhân này thôi.

Nghĩ như vậy lòng chàng cũng có phần lo âu. Chàng nhìn lại thì thấy trên thân của lão nhân đã có mọc rất nhiều râu xanh, mới trông qua giống như người ta bận quần áo vậy.

Một niềm thương xót nổi lên trong lòng chàng, Hoàng Thượng Chí thì thầm nói:

- Lão tiên bối ơi! Để tránh cho thân xác của người khỏi phải chịu cảnh phơi thân này mãi...

Nói rồi chàng lại sát bên xác chết đưa tay hất mạnh những râu xanh trên đó. Râu xanh trên xác lão nhân dần dần rớt xuống đất.

Bỗng nhiên, Hoàng Thượng Chí giật mình một cái vì chàng vừa nhận thấy trên ngực xác chết còn có xăm mấy hàng chữ ẩn dưới lớp râu xanh.

Hoàng Thượng Chí lẩm bẩm đọc:

"Linh toàn hộ thân, da cốt không mục. Nếu sau này có người nào đến đây xin làm ơn đem xác của lão phu đến chôn dưới cây Tam Á ở hướng đông hồ nước"

Hoàng Thượng Chí thầm nghĩ:

"Ừ! Thì ta sẽ y nguyện cho người."

Chàng quay nhìn về phía đông hồ nước quả nhiên có một cổ thụ mà nhánh cây chia làm ba lối. Chàng liền tìm bẻ một cành cây vừa tay và bắt đầu đào mộ huyệt.

Hoàng Thượng Chí hì hục đào. Huyệt mộ sâu dần. Một thước... hai thước... bốn thước.

Đột nhiên đầu cành cây như chạm phải một vật gì rất cứng.

Chàng trầm nhủ:

- Chắc là ta đã đào nhầm gạch đá gì đây. Thôi, đào sâu chừng đó cũng đủ rồi, chứ làm sao mà nạy đá lên cho được.

Chàng vừa nhẩy ra khỏi mộ huyệt, thì chân chàng tự nhiên trời lên. Vật cứng đó từ từ nổi lên, đưa cả thân mình Hoàng Thượng Chí lên theo, chàng sợ hãi quay đầu nhìn lại xem vật gì trong huyệt đất.

Hoàng Thượng Chí thấy một con rùa đen rất lớn đang từ từ trời lên.

Khi cả thân mình con hắc qui khổng lồ đó đã ở trên mặt đất rồi, nó liền ngẩng đầu ngoắt đuôi mà bò lần tới trước mặt Thượng Chí.

Hoàng Thượng Chí hoảng hồn. Tuy nói là rùa không làm hại người nhưng giống rùa to lớn cả trường này trong đời chàng chưa từng thấy và cũng chưa từng được nghe ai nói qua lần nào, làm chàng sợ hãi toát mồ hôi lạnh lù lù dần ra sau từng bước.

Thốt nhiên, miệng con hắc qui khổng lồ đó há ra và hú lên một tiếng, tức thì có một luồng cương khí thoát ra và cuống thẳng đến người chàng.

Hoàng Thượng Chí thật hoàn toàn không ngờ miệng của con vật này lại có thể thổi ra luồng cương khí như vậy. Vì cương khí đi quá nhanh, mà Hoàng Thượng Chí lại đang ngờ ngẩn không đề phòng nên bị sức gió thổi ngã ngửa dưới đất.

Con hắc qui liền từ từ bò đến rồi chặn lên mình chàng.

Chàng vận dụng toàn lực để chống lại sự đè ép ấy mà không sao thoát thân ra được.

Chàng thầm nghĩ:

“Không ngờ mình có lòng tốt, thương cho thân xác của lão nhân không được chôn cất đàng hoàng, định ra tay chôn xác cho người mà phải gặp tai họa dường này.”

Con rùa đó mở miệng lớn như cái thau rồi ngậm lấy đầu của Hoàng Thượng Chí vào trong.

Tim của Hoàng Thượng Chí hầu như vỡ tan trong lồng ngực. Chàng tự than thầm:

“Thôi mạng ta hết rồi! Còn mong gì luyện thành tuyệt thế kinh nhân để báo thù cho gia đình. Thôi! Bao nhiêu điều bí mật quanh thám án ta còn mong gì được thấu hiểu...”

Nhưng...

Kỳ lạ làm sao! Đầu chàng bị con rùa ngậm được rồi không thấy nó làm gì nữa! Từ trong miệng con rùa thoát ra một mùi nồng nặc.

Chàng cảm thấy có một luồng nhiệt lưu thông từ đỉnh đầu, nơi Thiên Linh Huyệt, chậm chậm chạy vào trong thân thể.

Hoàng Thượng Chí tưởng rằng phen này mình phải chết, bao ý tưởng sống còn cứ quay cuồng trong trí chàng. Chàng nghĩ đến vị sư thúc Độc Long Thủ Trương Thông đã hy sinh cả sinh mạng đưa con ruột để cứu chàng, chàng nghĩ đến bà mẹ độc ác của mình, đến mối huyết thù với Quỷ Bảo rồi chàng nghĩ đến nghĩ đệ, chú ăn mày đáng thương ấy đang băng rừng tìm chàng... tự dưng nước mắt chàng chảy ướt cả gò má.

Nguồn tư tưởng đang diễn biến trong đầu óc Hoàng Thượng Chí, thì bỗng nhiên chàng phát giác một sự kiện kỳ quái trong người chàng. Chàng cứ ngỡ là mình phải chết và cho đó là hiện tượng biến hóa cơ thể một kẻ sắp chết... sự sợ hãi tăng lên gấp bội.

Hoàng Thượng Chí cảm thấy một luồng hơi nóng từ đầu xông vào cơ thể, luồng nhiệt lưu ấy cứ mỗi lúc một mạnh dần lên, âm ỉ chảy vào cơ thể chàng như cuồng phong bão táp.

Sự phát hiện này làm Hoàng Thượng Chí càng nghĩ càng hoang mang. Chàng buột miệng:

- Có thể như thế ư Vô lý quá! Không thể tin được.

Hoàng Thượng Chí khi còn sống với vị sư thúc Trương Thông, chàng có luyện nội công và tin rằng luồng nhiệt lưu kỳ quái ấy phải là một nguồn chân lực hùng hậu... Chàng phân vân hết sức, rồi đánh bạo vận dụng phương pháp hô hấp mà sư thúc chàng đi dạy để hấp thụ luồng nhiệt lưu này xem sao. Chàng thấy có một luồng hơi nóng chạy thẳng vào đờn điền, cường nhiệt lưu càng lúc càng dồn dập, khiến toàn thân Hoàng Thượng Chí nóng sốt lên, mồ hôi đầm ướt cả áo... Thế rồi chàng cảm thấy từ đờn điền luồng nhiệt lưu phân phát khắp nơi trong cơ thể chàng, nó chạy đến đâu chàng cảm thấy nóng đến đó. Một lúc sau thì kinh mạch đều thông, sự vận chuyển của luồng hơi nóng đã thông suốt toàn cơ thể chàng.

Nhưng luồng chân khí ấy càng lúc lại càng mạnh thêm, sự vận chuyển hơi nóng trong cơ thể càng lúc càng dồn dập. Một lúc sau nữa thì hai mạch Nhâm Đốc đã được thông suốt.

Toàn thân Hoàng Thượng Chí bỗng rung động lên một cái, rồi thần trí chàng mờ nhạt dần, chàng muốn gượng dậy, nhưng gượng không được, chàng bị thiếp đi.

Không biết bao lâu, Hoàng Thượng Chí tỉnh dậy, chàng đưa mắt ngó giáo giác chàng thấy mình còn nằm nguyên chỗ cũ, còn con rùa quái dị thì đang phục cách chàng tám thước; quang cảnh không thay đổi, khu rừng vẫn đượm màu thâm u huyền bí. Chàng quay lại phía con rùa, thấy nó nằm im lìm như một tảng đá đen to tướng và Hoàng Thượng Chí có cái cảm tưởng là nó đã không còn sống.

Hoàng Thượng Chí dụi mắt lia lịa, rồi lại nhìn quang cảnh ấy một lần nữa, chàng phân vân hết sức, rồi dùng tay véo mạnh vào đùi thì cảm thấy đau, chàng kêu ái một tiếng; lúc này thì chàng tin chắc rằng mình còn sống; chàng tự hỏi:

- Là mộng chăng?

Hoàng Thượng Chí vận thử chân khí và thấy không có gì khác lạ cả, mà còn cảm được cái chân khí của mình hiện tại sung mãn hơn trước nhiều. Lòng Hoàng Thượng Chí phấn khởi mừng thầm, bèn vận khí một lần nữa, và chàng biết mình đã được thông hai mạch Nhâm Đốc thông rồi.

Chàng sững sờ! Văng trán nhú lại tỏ vẻ suy nghĩ hung lắm.

Hoàng Thượng Chí cảm thấy khó tin, đó là sự thực, chàng nghĩ:

“Một con vật, như con rùa này mà lại có thể biết phép khai đỉnh để truyền công lực vào cho người! Vô lý! Vô lý! Sao lại như thế!”.

Hoàng Thượng Chí lẩm bẩm:

“Nhưng đó là một sự thực hiển nhiên!”

Chàng vô phương chối cãi. Tuy thế chàng cũng mừng thầm rằng: mình từ đây đã có một chân lực thâm hậu.

Qua phút suy luận, Hoàng Thượng Chí lấy lại bình tĩnh; chàng lững thững đi đến cạnh con rùa, chàng thấy nó vẫn không rục rịch, chàng liêu ngội xuống bên cạnh đó, đưa tay vỗ mạnh vào mu con rùa, nó vẫn nằm yên; chàng lại vỗ mạnh thêm mấy cái nữa và lúc ấy chàng biết chắc là con rùa lớn này đã chết.

Hoàng Thượng Chí lòng gợn niềm xúc động, thầm nghĩ:

“Dù sao nhà người cũng là ân nhân của ta, người chế vì ta, sự kiện ấy khiến ta thương cảm vô cùng.”

Hoàng Thượng Chí đưa tay vuốt ve mu rùa tỏ vẻ thương tiếc; chàng hơi ngạc nhiên khi cảm thấy tay mình nham nhám, chàng cúi đầu đến gần lưng con rùa; thì ra, vật làm cộm tay chàng lại là những hàng chữ chi chít, được khắc một cách khéo léo trên mu rùa. Hoàng Thượng Chí quá đổi ngạc nhiên...

Thật chàng không thể tưởng được. Chàng lẩm bẩm một mình:

“Sao còn khắc chữ trên mu rùa? Để làm gì thế nhỉ?”

Tuy nhiên, chàng vì động tánh tò mò, nên chùi sạch đất bám trên mu rùa; những dòng chữ hiện rõ dưới mắt chàng; đó là những dòng chữ rất tinh vi, chứng tỏ tác giả tốn nhiều công lao trong việc làm này...

Hàng chữ đầu tiên đập vào mắt chàng, Hoàng Thượng Chí lẩm bẩm đọc:

“*Linh qui thần công, di tặng hữu duyên*”

Tám chữ đó khiến Hoàng Thượng Chí giật mình, tim chàng nhảy thình thịch. Lòng chàng mừng hay sợ thật lúc ấy khó phân biệt, không biết cái gì sẽ xảy ra cho chàng nữa đây. Chàng hồi hộp quá mức, và nghĩ:

- Không biết có phải mình là kẻ hữu duyên, như lời nói trên không. Lòng chàng bị kích thích kịch liệt, chàng ngừng đầu nhìn chung quanh xem thử còn có ai ở đây không, tuy chàng đoán biết chắc rằng đây là khu rừng hoang vu không một người lại vắng, chàng hơi yên lòng xem tiếp:

"Ta, Linh Qui Thượng Nhân, vì luyện nội công bị tẩu hỏa nhập ma mà chết nơi đây..."

Hoàng Thượng Chí nhẩm tính lại lúc đó đến nay đã cách nhau sáu mươi lăm năm rồi, như thế thì Di võ Linh Qui Thượng Nhân đã chết tại đây cách đây đến sáu mươi lăm năm. Nếu không có Linh Hoàn này thì thân cốt người đã hóa ra tro bụi rồi. Thực một điều khó tin được nếu không được thấy tận mắt. Hoàng Thượng Chí lại tiếp tục đọc:

"...Thần qui này đã theo ta trên giáp tử, tính tình đã hoàn toàn giống người. Trước khi chế ta đã truyền toàn bộ Chánh Nguyên Chân Lực của ta vào con rùa này. Nếu có kẻ kỳ duyên tìm đến và thấu nhận cái chân lực này, thì kẻ ấy được hưởng một chân khí hùng hậu, bằng một trăm năm luyện tập..."

Đọc đến đây Hoàng Thượng Chí giật thót một cái, lẩm bẩm nói với mình:

"Giờ đây không còn phân vân gì ráo nhất định là sự thực rồi. Ta đã có một trăm năm công lực. Con thần qui này đã ban cho tất cả chính nguyên nhân khí của Linh Qui Thượng Nhân..."

Chàng vui sướng muốn thét lên được, chàng nghĩ thầm tiếp:

"Nếu thế thì ta có hy vọng rửa mối huyết cừu và gặp mặt nghĩa đệ Đông Phương Huệ rồi..."

Nghĩ đến thế chàng thấy lòng vui vui; rồi chàng lại cúi xuống tiếp tục đọc:

"... Sau khi bị mất hết chân lực, linh qui này sẽ chết, người kỳ duyên nhớ lấy xác ta và nó chôn chung một chỗ. Và dưới đây là thiên võ công gồm có: thân pháp, chưởng thế... Đó là những tuyệt học của đời ta, thu bao tâm huyết của ta để học hỏi mà sáng chế ra nó. Người có kỳ duyên nếu lãnh hội được nó rồi, tuy không là thiên hạ vô địch, nhưng tìm được một cao thủ tương sức trong võ lâm cũng hiếm có được. Sau khi học thuộc hết khản thuyết rồi, hãy mở cái bọc nhỏ ở sau đuôi con rùa này, trong đó có đựng một viên Dung Vật Hoàn, rồi dùng nó chùi sạch những nét chữ đi để chưởng pháp này lưu huyền trong võ lâm về sau..."

Hoàng Thượng Chí lòng mừng khắp khởi, chàng không ngờ mình lại gặp nhiều may mắn như thế, tuy thế chàng không khỏi trách Linh Qui Thượng Nhân quá ích kỷ.

Không muốn bỏ phí thì giờ, chàng tiếp tục đọc, thì ra thiên võ công ấy gồm có một thức thân pháp, ba chiêu truyền kỹ chưởng pháp và một phương cách luyện nội công của Qui Nạp Đại Pháp.

Bốn chữ Qui Nạp Đại Pháp làm Hoàng Thượng Chí kinh hồn. Ngày còn bên sư thúc, Độc Long Thủ Trương Thông có nói tới về lịch sử pho võ công này. Qui Nạp Đại Pháp là một trong những tuyệt học đã bị thất truyền trong võ lâm vào trăm năm nay, không ngờ hôm nay vì một sự vô tình, nó lại lọt vào tay chàng. Hoàng Thượng Chí bị kích động dữ dội, chàng mừng đến run lên.

Chàng cố lấy lại bình tĩnh, đem hết tâm trí để lĩnh hội môn tuyệt học.

Hoàng Thượng Chí là người thông minh tuyệt đỉnh, lại có sẵn một căn bản nội công, hơn nữa khí cốt của chàng hiện nay, thực hiếm có trong rừng nhân vật võ lâm. Nên khi đọc qua ba lần là chàng đã thuộc lòng tất cả khẩu thuyết ghi trên mu rùa.

Chiêu thức thân pháp được mệnh danh là Phù Quang Di Ảnh; thêm ba chiêu chưởng pháp là Linh Qui Tam Thức, mỗi thức này lại biến hóa làm ba thế.

Tuy nhiên, với thời gian quá ngắn ngủi, chàng dẫu thông minh đến mấy đi nữa cũng không thể lĩnh hội hết những cái tuyệt kỹ của nó được. Dù thế chàng càng nghĩ càng thấy tinh diệu, rõ ràng là một tuyệt học, tuyệt thế...

Chàng lại thấy ở mấy dòng cuối cùng có ghi:

"... Sau khi học xong rồi, muốn thoát khỏi kỳ lâm này phải theo đúng phép 'Đông tam Nam tứ'".

Hoàng Thượng Chí nghĩ mãi mà không hiểu Linh Qui Thượng Nhân muốn nói gì. Vàng trán chàng cau lại, đôi chân mày gần giao nhau, biểu lộ trí chàng đang vận dụng tột độ. Miệng cứ lẩm nhẩm đọc: "Đông tam, Nam tứ", bất chợt chàng đánh đét vào đùi một cái, buột miệng nói!

- Phải rồi! Ta ngu thật, Linh Qui Thượng Nhân chắc có ý ám chỉ ta phải theo phương Đông, đi ba dặm; rồi hướng về Nam, đi thêm bốn dặm thì có thể thoát được khu rừng quái dị này.

Chàng lại nghĩ thầm:

- Nếu ta cứ băng trên ngàn cây của khu rừng này mà ra thì có phải là dễ dàng hơn không; đại gì phải chui rúc trong rừng cây rậm rạp mà đi.

Lòng Hoàng Thượng Chí như thế, nên chàng nhún chân nhảy phóc một cái, chàng cảm thấy thân hình chàng nhẹ nhàng vô cùng nên cái nhún chân tuy chưa hết sức nhưng đã vượt cao trên mười trượng và thân hình chàng lao vút trên không, trông chẳng khác nào con én chớp cánh. Sự kiện này làm cho chàng quá đỗi ngạc nhiên, và rồi chân chàng đáp nhẹ lên ngọn cây chót vót mà cành cây chỉ gây xao động nhẹ thôi! Hoàng Thượng Chí có biết đâu võ công của chàng ngày nay đã thay đổi nhiều rồi, và chàng cũng không ngờ rằng mình sau này làm chấn động võ lâm.

Hoàng Thượng Chí dõi mắt quan sát khu rừng, chàng chỉ thấy cây lá; màu lá xanh biền biệt, che khuất không chừa ra một mảnh đất cỏ con nào, chạy xa tít đến chân mây. Vì thế nên dù chàng để tâm đến việc tầm phương hướng mà chàng không sao tìm được.

Lúc này chàng mới biết lời của Linh Qui Thượng Nhân là đúng, quả khu rừng này là một tuyệt địa của trời đất. Nhờ đó mà chàng đoán được, tại sao Địa Mạch Linh Toàn này, chưa bị võ lâm khám phá ra, và chàng là người đầu tiên sau Linh Qui Thượng Nhân, đặt chân đến đây; càng nghĩ chàng càng cảm thấy mình quá may mắn kỳ duyên. Hai tiếng ấy Linh Qui Thượng Nhân đã nói quả không sai.

Hoàng Thượng Chí nhẹ nhàng phóng người xuống đất; chàng trầm nghĩ:

- Toàn bộ công lực của Linh Qui Thượng Nhân để lại nay đã bị mình vô tình thâm nhận đi rồi. Tuy trong di ngôn người có bảo để dành cho kẻ có duyên; nhưng nếu ta xét kỹ, thì ta là môn đồ của Linh Qui Thượng Nhân rồi, mà đã là môn đồ thì ít nhất ta phải bái người làm sư phụ đã, rồi sau đó, hãy theo lời người, mà chôn cất di thể người và Linh Qui cho chu đáo; để trọn tình cùng sư phụ.

Nghĩ thế xong, Hoàng Thượng Chí bước tới trước thi hài Linh Qui Thượng Nhân, chàng cung kính quỳ xuống trước mặt thi thể hài cốt mà lạy tám lạy; rồi gục đầu xuống đất nói:

- Đệ tử Hoàng Thượng Chí, yết kiến thi thể ân sư. Tuy không được nhìn mặt ân sư khi còn sống, nhưng đệ tử chí nguyện khắc sâu công đức của sư phụ cho đến suốt đời.

Bái lễ xong chàng đứng dậy, đưa hai tay ôm chầm lấy di thể của ân sư, trong lòng xúc động vô cùng; Chàng vừa nhắc thi thể ân sư lên để đi mai táng, thì thấy phía dưới tảng đá, mà ân sư chàng đã ngồi trên sáu mươi lăm năm, có khắc sâu mấy dòng chữ; Hoàng Thượng Chí quá ngạc nhiên, chàng ghé mắt đọc:

"Ta có lời khen người là người trọng nghĩa, nếu người là kẻ bất nghĩa, không chịu chôn cất thi thể ta, thì chỉ trong vòng một trăm ngày thôi cái công lực mà ta đã

ban cho người sẽ không còn nữa. Bây giờ người hãy lật tảng đá này lên, phía dưới là một tòa thạch thất; người hãy nghe lời ta chỉ bảo mà làm”.

Đọc xong Hoàng Thượng Chí giật thót người một cái, chàng lo sợ nghĩ thầm:

- Nếu ta là kẻ vong ân, thì có lẽ sau này phải ân hận suốt đời, Ân sư ta quả là một người sâu sắc. Chàng lại nghĩ chắc ân sư chàng xưa kia phải là một dị nhân trong làng võ lâm.

Càng nghĩ, chàng càng phục vị ân sư, Hoàng Thượng Chí lẩm bẩm nói:

- Ân sư ta, Linh Qui Thượng Nhân đã sắp đặt trước tất cả mọi việc hết rồi, chỉ bằng bây giờ ta theo lời người là hay hơn hết.

Nghĩ xong, chàng bèn đặt thi hài ân sư ngồi dựa gốc cây kế cận, rồi chàng đến bên tảng đá! Tảng đá khá lớn, nếu là trước kia thì chàng không thể nào nhấc lên nổi; nhưng bây giờ chàng nhấc nó lên một cách nhẹ nhàng, không tốn chút hơi sức nào.

Khi tảng đá bị nhấc đi, phía dưới nó là một cái hang, từ trong miệng hang tỏa ra một thứ ánh sáng dịu dịu. Hoàng Thượng Chí bàng hoàng đứng nhìn. Chàng thấy có bậc cấp đi xuống, ánh sáng xanh xanh tỏa ra đủ sức cho chàng nom rõ đường đi xuống.

Do dự một lát Hoàng Thượng Chí tới bệ xác ân sư rồi chậm rãi bước từng nấc một của bậc cấp mà xuống địa huyệt.

Khi đến bậc cấp cuối cùng, chàng thấy một cửa hang khá rộng, tuy đã lâu năm không có người ở, mà vẫn còn sạch sẽ và thoáng khí. Chàng thấy hang này có đủ cả: một cái bàn đặt bốn cái ghế giữa, trên bàn có một hạt minh châu bằng nắm tay tỏa ánh sáng cho cả phòng; cạnh vách đó có kê một cái giường bằng đá; Và bên góc còn thêm một cái kệ nữa.

Chàng ngạc nhiên thấy từ trong vách đá chảy ra một dòng nước; con nước chảy từ từ vào một cái hồ nhỏ nhỏ xây ở cuối hang.

Hoàng Thượng Chí đem thi hài của ân sư đặt lên giường đá. Chàng lại đọc được trên vách đá cạnh giường sáu chữ: “Nơi Linh Qui Thượng Nhân nghỉ”.

Chàng lẩm bẩm:

“Ân sư ta quả là một dị nhân”.

Vừa nói thế chàng vừa bước ra khỏi hang, tiến đến cạnh con Linh Qui.

Hoàng Thượng Chí ôm xác rùa đi vào hang luôn, chàng đặt xác rùa cạnh thi thể của ân sư mình; rồi theo lời dạy của ân sư Linh Qui Thượng Nhân, Hoàng Thượng Chí

lấy túi sau đuôi con rùa mở ra, mắt chàng thấy một vật tròn tròn lớn bằng hột gà, màu hồng nhạt; chàng đoán:

- Có lẽ đây là Dung Vật Hoàn mà ân sư đã dặn đây.

Hoàng Thượng Chí lấy Dung Vật Hoàn hòa với nước linh toàn rồi đem thoa lên mu rùa, chàng thấy những dòng chữ dần dần biến mất...

Bỗng nhiên Hoàng Thượng Chí nhảy lùi lại ba bước, trở mắt nhìn vào chiếc giường đá; tiếng răng rắc nổi lên mỗi lúc một lớn và đều đặn như tiếng chuyển vận của một động cơ.

Chiếc giường đá từ từ hạ xuống, nó chìm sâu dưới lòng đất, trước sự ngạc nhiên của Hoàng Thượng Chí. Khi chiếc giường chìm sâu độ năm thước thì tiếng động cơ ngừng lại; Hoàng Thượng Chí từ từ tiến đến bên địa huyết.

Tự nhiên Hoàng Thượng Chí dừng lại, vì tai chàng vừa nghe tiếng rè rè của một cơ quan máy móc.

Chàng thấy từ trong vách đá đưa ra một thốt đá, thốt đá di chuyển lấp kín miệng huyết lại; đến khi tiếng động cơ ngừng lại, thì Hoàng Thượng Chí quá đỗi ngạc nhiên, chàng thấy chiếc hang vẫn không có gì thay đổi chỉ thiếu mỗi một chiếc giường đá chàng thầm nghĩ:

- Nếu không được trông thấy tận mắt, thì ta không bao giờ tin bên dưới kia lại có hai thầy ma một người, một vật.

Bất đồ Hoàng Thượng Chí rung động châu thân, buột miệng:

- Ôi chao!

Tiếng chàng chưa dứt, bỗng Hoàng Thượng Chí nhảy lùi về phía sau ba bước, mắt chàng thấy từ trên nóc hang rơi xuống một miếng giấy. Hoàng Thượng Chí vội vàng đến nhặt lên xem, chàng đọc được những hàng chữ:

"Tâm thành ý cẩn, nho tử khả giáo..."

Chàng giật thót người một cái, nghĩ thầm:

"Có lẽ nào Linh Qui Thượng Nhân đã trên sáu mươi năm, mà đoán biết kẻ đến đây là một chàng trai trẻ như chàng mà lại dùng chữ 'Nho tử'. Nếu là ông cụ nào khác, đến đây thì hóa ra câu ấy không được chính hay sao? Chàng ngẫm nghĩ rồi mỉm cười một mình."

Hoàng Thượng Chí lại đọc tiếp:

“... Nước trong phòng này là nước “toàn”, nó là một loại nước do mắt “linh toàn” mà có. Nước này có thể giải được sự đói khát, hơn nữa tiểu tử đã nhờ này ở hồ ngoài kia mà “thoát chi đối cốt” rồi, lại thêm chân khí của Linh Qui trút vào người thì nội lực hiện tại đã phi phàm rồi. Giờ đây chỉ cần ngâm mình trong nước mắt Linh toàn này trong ba ngày liền thì chân lực ấy sẽ giữ được vĩnh viễn, công lực ấy sẽ hòa hợp với công lực sẵn có của tiểu tử biến thành một chân khí chính nguyên vô cùng uyên thâm, có thể nói là thiên hạ khó mong tìm thấy một người thứ hai.

Còn cách luyện Qui Nạp Đại Pháp thì cũng cần đến nước mắt Linh Toàn này mà khổ luyện trong tiểu tử này hãy chịu khó luyện một trăm ngày thì có thể thành công vĩ đại. Nhưng khi luyện đúng một trăm ngày rồi thì, tiểu tử phải dùng toàn lực phát ba chưởng vào mặt nước toàn, không thấy hiện tượng gì xảy ra, thì tiểu tử hãy khá tham luyện thêm đúng một trăm ngày nữa...”

Hoàng Thượng Chí nhìn thẳng vào tờ giấy và đọc thêm một lần nữa, chàng nhận thấy lời lẽ quá chân thành, thì không còn nghi ngờ gì nữa. Lòng chàng cảm xúc mãnh liệt, vội quỳ xuống hướng về linh thể của Linh Qui Thượng Nhân lạy ba lạy để tỏ lòng biết ơn.

Chàng nghĩ đến mối thâm cừu của dòng họ Hoàng, nghĩ đến nghĩa đệ Đông Phương Huệ, lòng Hoàng Thượng Chí nao nao rung động, rồi chàng nghĩ đến sự ân oán của giang hồ, mà lòng thấy chán nản vô cùng.

Từ hôm ấy chàng bắt đầu luyện tập qua sự hướng dẫn bởi di bút của Linh Qui Thượng Nhân, chàng nghĩ: nếu thành công rồi, và sau khi trả được mối huyết cừu cùng Quý Bảo chàng sẽ về đây qui ẩn.

- o O o -